

C.I.C. - FILE DE ISTORIE

Dezvoltarea industriei, civilizației materiale, schimburilor comerciale și căilor de circulație din ultimele secole a condus la o scădere a importanței barierelor interstatale și, totodată, la o strângere mai accentuată a relațiilor dintre națiuni, în scopul soluționării problemelor de interes internațional. Și „vânătoarea” a avut problemele ei, care nu se puteau rezolva decât prin colaborare extinsă între statele interesate.

În acest context s-a întrunit la Paris, la data de 19 martie 1902, *Convențiunea pentru ocrotirea păsărilor migratoare* și, la 8 octombrie 1933, la Londra, *Convenția pentru conservarea faunei și florei în stare naturală*. Pe linie de organizare vânătoarească internațională s-au reunit, între cele două manifestări internaționale menționate, și *două congrese internaționale, la Paris* în 1907 și *la Viena* în 1910.

Se simțea nevoia unei organizări vânătoarești internaționale mai strânse, pentru a se putea apăra interesele generale ale vânătorii, a stabili relații permanente între vânătorii din diverse țări, a favoriza circulația progresului și științei cinegetice, a edita publicații de interes general ș.a.m.d. Se simțea, de asemenea, nevoia unui organism internațional în măsură să atragă atenția guvernelor naționale asupra necesității armonizării reglementărilor în vânătoare și a intereselor particulare din acest domeniu.

Așa s-a născut, din inițiativa reprezentanților a patru țări printre care și România, datată 1928 și localizată la Castelul Polarikovo din Cehoslovacia, ideea unui Consiliu Internațional de Vânătoare (C.I.C.). El s-a constituit doi ani mai târziu, la Paris, în ziua de 7 noiembrie 1930, datorită insistenței reprezentanților asociațiilor vânătoarești din Franța, sprijinului acordat în acest sens de Guvernul Francez și susținerii inițiativei de către reprezentanții a 23 de națiuni, dintre care 20 din Europa și 3 din America. De atunci, C.I.C. a fost și a rămas până în anul 2003 o organizație internațională de drept francez, cu sediul la Paris.

De ce s-a optat pentru această formă de organizare internațională de **Consiliu**, format din personalități în domeniul cinegetic din diverse țări, alese de delegațiile naționale, și nu de **Congres** internațional, al tuturor vânătorilor care ar fi dorit să participe și să-și aducă contribuția la organizarea vânătorii în lume, ori de **Uniune**, **Federație** sau **Confederație** a entităților naționale de vânătoare sau de **Conferință** a specialiștilor oficiali ai statelor interesate, este o problemă lămurită. A fost aleasă forma de **Consiliu** pentru a se asigura o reprezentare echilibrată a națiunilor, după un algoritm propriu (un membru la 1.000.000 locuitori, dar nu mai mult de 25 de membri din fiecare țară), așa încât să poată face parte din acest organism internațional și țările în care nu erau organizate uniuni sau federații naționale de vânătoare. S-a mai avut în vedere și evitarea influențelor politice de orice fel. Dacă a fost sau nu formula cea mai potrivită de organizare internațională vânătoarească rămâne de văzut.

Problemele dezbătute la primele două reuniuni organizate la Paris, în 7 noiembrie 1902 și, respectiv, 2 iunie 1931, referitoare la ocrotirea păsărilor migratoare, circulația internațională cu arme și câini de vânătoare, unificarea legislației în domeniu și sincronizarea datelor de deschidere și de închidere a sezoanelor de vânătoare, au rămas încă de actualitate sau au fost soluționate doar parțial, în cadrul altor foruri internaționale.

La cea de-a treia sesiune de la Varșovia, din 19-22 aprilie 1934, au fost prezentate numeroase rapoarte pe teme de mai sus și altele de interes incontestabil pentru vânători, ca de exemplu problema formulărilor de evaluare a trofeelor de vânat. Aceste rapoarte au fost legate într-un volum de peste 300 pagini. Ulterior munca C.I.C s-a organizat oarecum sectar, pe comisii specializate, și se concretizează în rezoluții interesante pentru lumea vânătoarească, dar fără rezultate practice spectaculoase, din cauza neluării lor îndeajuns în seamă la nivelul guvernelor naționale. Astfel, prima comisie a C.I.C. – Păsări Migratoare – a fost organizată în 1931 și și-a ținut prima ședință la Varșovia în 1934. La sesiunea de la Varșovia, din 1934, s-a înființat și „Comisia de Expoziții și Trofee”, care în 1936, la Praga, a prezentat „normele de clasificare a trofeelor de vânătoare”. Aceste norme au fost aplicate pentru prima dată în 1937, la Expoziția Internațională de Vânătoare de la Berlin, organizată sub egida C.I.C.

În continuare munca C.I.C. s-a diversificat pe alte și alte comisii (de vânat mare, de vânat mic, de vânat african, de biodiversitate, de artă și literatură etc.) și pe grupuri de lucru (câini de vânătoare, vânătoria cu șoimi etc.). La aceste comisii și grupuri de lucru participă orice membru C.I.C. interesat în problemele dezbătute. Așa se asigură o circulație deschisă a informațiilor de interes internațional, în diverse chestiuni cu caracter cinegetic general, dar la nivelul participanților activi la lucrări, care au datoria morală să le transmită, pe diverse căi și prin diverse mijloace, mai departe, vânătorilor din propriile țări.

La acest mod de organizare a muncii în cadrul reuniunilor C.I.C. a contribuit, în principal, creșterea numărului de membri C.I.C. Dacă în 1930, la constituire, C.I.C. avea 55 de membri titulari de stat din 23 de țări, la sesiunea din 1934 de la Varșovia număra 234 de membri titulari de stat din 50 de țări, iar în prezent numără peste 1000 membri titulari de stat, membri titulari, membri individuali și membrii de onoare, reprezentând 82 națiuni.

Trebuie observat că membrii C.I.C., care până de curând erau doar membri titulari de stat (reprezentanți ai guvernelor țărilor cotizante la C.I.C.), cuprind acum și membri titulari (reprezentanți ai asociațiilor naționale și altor instituții naționale în profil, cotizante la C.I.C.), membri individuali (cotizanți individuali, acceptați de delegațiile naționale) și membri de onoare.

După cum se poate observa, numărul membrilor C.I.C. a crescut considerabil în ultima vreme, dar trebuie deschis recunoscut, în detrimentul nivelului de reprezentare al delegațiilor și, într-un anumit fel, al prestigiului general al C.I.C. Însăși echilibrul în C.I.C. a devenit discutabil, fiind menținut doar prin limitarea delegațiilor naționale la maximum 25 de membri, câte unul pentru fiecare milion de locuitori din fiecare țară.

Pentru progresul vânătorii în lume ar fi de dorit ca C.I.C. să reunească delegații cât mai numeroase și din cât mai multe țări. Sarcina calității membrilor C.I.C. nu mai este însă a țărilor, asociațiilor și instituțiilor în profil, ci a delegațiilor naționale. Acestea trebuie să aibă în vedere interesul creșterii autorității (prestigiului) delegațiilor în plan național și, implicit, a C.I.C. în plan internațional, atât prin componența și prestigiul membrilor săi cât și prin activitatea desfășurată de aceștia. Prestigiul C.I.C. mai trebuie văzut și prin prisma autorității (prestigiului) conducerii sale, precum și prin modul în care și gestionează problemele interne.

Transformarea C.I.C., după anul 2000, dintr-o organizație internațională de drept francez cu sediul social la Paris, într-o organizație de drept internațional cu sediul social la Viena și sediul administrativ la Budapesta, nu s-a bucurat de sufragiile unei majorități confortabile a delegațiilor naționale, ci a fost percepută, de foarte mulți membri C.I.C., ca o „oportunitate” a fostei conduceri a C.I.C. Această modificare, intervenită în privința dreptului și sediului C.I.C., a fost pregătită din vreme, prin modificarea Statutului C.I.C. și creșterea numărului unor delegații naționale pe seama membrilor individuali. Conservatorismul și neatenția francezilor par să fi contribuit și ele la „confiscarea” unei organizații internaționale, înființate din inițiativa lor și a unui grup restrâns de prieteni, de către alții, din orgolii inechitabile sau din interese cu grijă ascunse percepției majorității membrilor.

Nici realegerea pentru a 3-a oară, cu încălcarea Statului C.I.C., a fostului președinte al C.I.C., nu poate fi percepută decât tot ca altă „oportunitate” a unui grup masiv de influență, la nivelul C.I.C., care a militat și pentru adoptarea hotărârii de diversificare a calității membrilor C.I.C. și pentru hotărârea de schimbare a sediului acestui organism mondial (acum) de vânătoare.

Dacă în urmă cu câțiva ani, din inițiativa aceluiși grup de influență, sediul social și administrativ al C.I.C. a fost mutat de la Paris la Viena (cel social) și Budapesta (cel administrativ), același grup al C.I.C. însărcinat cu propunerea președintelui nu a găsit, **pentru prima dată în istoria C.I.C.**, altă variantă, chiar de compromis, decât încălcarea Statutului C.I.C., care admite doar două alegeri în funcția de președinte pentru același membru C.I.C. Din anul 2010, de la Adunarea Generală de la Dubrovnic, lucrurile par să se fi echilibrat, odată cu alegerea noului președinte Bernard Loze din Franța.

Dar „oportunitățile” la care am făcut referire și altele minore în fond, au lăsa o umbră de îndoială asupra intențiilor conducerii C.I.C., care a încercat să transforme marea masă de membri în masă de manevră.

Nu acesta a fost și trebuie să fie modul democratic de lucru în C.I.C.

Nu astfel poate crește prestigiul și autoritatea C.I.C. în lume.

Nu prin asemenea hotărâri, C.I.C. se poate dovedi util scopului pentru care a fost creat.

Ca cel mai vechi membru al Delegației României în C.I.C., interesat de evoluția acestui organism internațional și de rezultatele activității sale, am oarecare îndoieli în privința eficienței actuale a C.I.C. Mă tem că C.I.C. riscă, în viitor, să nu rămână nici măcar ceea ce a fost până acum: un club select al personalităților de seamă din lumea vânătoarească internațională, provenite din peste 80 de țări ale mapamondului, care se reunesc periodic și în cadrul căruia se simt utili făcând un schimb interesant de informații, de ultimă oră, în domeniul cinegetic. Un club select care transmite lumii vânătoarești rezoluții interesante, dar „notabene” care nu sunt luate îndeajuns în seamă de factorii naționali de decizie în domeniul cinegetic.

N. Șelaru